

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Naar Bierge, Dall og Skove

Citation: Bording, Anders: "Naar Bierge, Dall og Skove", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 259.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid117998/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

<p>Jdelig min Tunge Til din Priis at siunge Sig skal røre da, O ædle Sylvia.</p> <p>2. Enten jeg til Engen drev Eller Heede-Jord, Eller og i Skuggen blev Med min unge Hiord, Ald den Tid jeg vilde Tænke mig at spille, Som ikke blev bested Til din Fornøjlighed.</p> <p>3. Thi den Himmel-klare Glands Som udsmykker dig, Med Fornuftens høje Sands Blandes artelig: At jeg ej kand giette Hvad jeg først skal sætte, Naar Skjønhed Ære bør, Forstand og Lof tilhør.</p> <p>4. Tusind høvske Møer jeg veed Som berømmes maa, Men i Sæders Hældighed Ingen dig kand naa: Hvad du vilt begynde Har forborgen Ynde,</p>	<p>Ja tvinge kand enhver Til dig at have kier.</p> <p>5. Ey hvad maa den Hyrde-Svend Højt berømme sig, Som kand blive dygtig kiend Til at tiene dig: Ey hvor maa sig fryde Den som faar at nyde Saa dyderig en Brud? Ach! der brast Siugen ud.</p> <p>6. Heller jeg ald Jordens Skat, Dersom jeg fik Kaar, Overgav og miste plat End jeg dig ombaar: Jeg mig lod fornøje Med din Gunst at eje, Din Gunst og hulde Tro Var ald min Verdens Ro.</p> <p>7. Dog naar jeg, O Skjønnne, vil Mig besinde ret, Jeg da kiender mig dertil Meer end alt for slet: Kand dog ej des mindre Hiertet aldrig hindre, Det hendes Ynsk jo er, Dog Tungen tier qvær.</p>
---	--

156.

Ode Jambica. 1647.

[290]

<p>1. Naar Bierge, Dall og Skove Med Folk og Diur hensove</p>	<p>Den gandske Nat saa lang, Og veed af ingen Tvang, Da gaar min Sorg i svang.</p>
---	--

2.
Saa modelig og saare
Maa jeg da fælde Taare
Her for din døve Dør.
Men du plat intet hør
Det Klagemaal jeg gjør.

3.
Jeg sukker dybt og græder,
Jeg raaber og jeg beder,
Men du foruden Klag
Dog sover hen i Mag
Alt til den fiuse Dag.

4.
Dit Hierte, Sind og Øre,
Saa vel som dine Dørre
Tillukkes saare tet,
Den Stund jeg her saa slet
J mørke staar forgiæt.

5.
Du paa den Nød ej tænker
Som mig til døde krænker,
Og her med Vold og Magt
Mig lær at holde Vagt,
Naar andre sove sagt.

6.
Det regner fast og sluder,
Det stormer og det tuder,
Jeg staar i Frost og Sne
Foruden Ly og Læe,
Lad op, O Galathe.

7.
Lad op, lad op, O Skionne,
Dig skal Cupido lønne,
Cupido Venus Søn,
Med Elskovs søde Løn,
Om du mig vider Bøn.

8.
Hvi plages jeg Ælende,
Jeg er dog ej din Fiende,
Det kiendes paa min Ton'
At jeg er Coridon,
Din Tiener, skionne Kron.

9.
Af Amor overvunden
Er jeg, og saa forsvunden,
At ikke nu som før
For mig oplukkes tør
Den heele vide Dør.

10.
Ak! kund' jeg mig behende
Som Jupiter, omvende
Til gylden Regn og Vand,
Da vilde jeg paa stand
Faa boed paa Elskovs Brand.

11.
Jeg vild' og ikke skaane
At komme som en Svane,
Og favne sødelig
O anden Leda dig,
Saa tvinger Elskov mig.

12.
O vilde du kun mærke,
Hvad Kierlighed hin stærke
For klaglig Drab og Mord
Med sin Forgift har giord,
Og mangen lagt i Jord.

13.
Anaxarete strenge
Sin Vrede drev saa længe,
Til Iphis ynkelig
En Nat for Strengthed slig
Ophængde selver sig.

<p>14. Men Straffen hende fulde, Som det sig burd' og skulde, Hun blev sig selv til Meen, Med Seener, Kiød og Been Omvend til haarden Steen.</p> <p>15. Hvad Gavn det er en Hyrde Saa jammerlig at myrde Med Længsels haarde Væ, Det kandst du deraf see, O strenge Galathe.</p> <p>16. Men før jeg nogenlunde Dig saadan Straf vil unde, Jeg heller vilde da Til døde selver gaa, Saa stilles min Attraa.</p> <p>17. Kom derfor Folke-myrder, Som letter alle Byrder, Gjør Ende paa min Klag, Giv mig min Afskeed fag, Den Skønne til Behag.</p>	<p>18. Men Ak! hvad vil jeg arme Mig selv med Sorrig harme, Forgieves giøre mat, Jeg staar dog her forlat Den gandske lange Nat.</p> <p>19. Aurora før oprinder, Diana slet forsvinder, De Stierne sagtelig Af Himlen snige sig, Før hun vil høre mig.</p> <p>20. Thi nødes jeg tillige Med Natten at afvige Saa trøstløs, O væ! Hen til mit unge Fæ, Far vel O Galathe.</p> <p>21. Far vel, og naar du finder De Taare, som her rinder For dig paa Jorden ned, Da tænk paa den Fortræd Din Coridon hand leed.</p>
---	--

157.

[23] *Daphnis* beklager Sin Lengsell och Skilsmis
fra Sin Kiærste Hyrdinde *Charitnis*.

<p>1. Naar Himlen Sielff ey Vill udgyde Sin høye gunst aff runden hand Och med sin Almagt sønderbryde Ulychens mact och haarde baand Hvad Anslag da kand fremgang faa. Hvo kand med egen krafft formaa [S]in Skiebne [maal] att offvergaa.</p>	<p>2. [24] <i>Charitni</i> Skjønniste Hyrdinde J Lyst och Nød min trøst och Liid Du Veedst Vell sielff h[v]or mangen Sinde Wj med Vlychen haffde striid, Vi Trode fast os Vaar bestemt En bedre dag som Lychens Skiemt For os kon Lidet haffde giemt.</p>
--	---